

Declamatio Graeci autoris veteris de mulieris loquacitate

Auteur(s) : Libanius

Présentation

Titre longDeclamatio Graeci Autoris veteris de Mulieris loquacitate Graecè et Latinè nunc primum prodit

Titre originalAnōnymou, Kata gynaikos lalias

Traducteur ou adaptateurMorel, Frédéric

Lieu de publicationParis

Imprimeur(s)-Libraire(s)Morel, Frédéric

Date1593

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

32 Fichier(s)

Les mots clés

[Femmes](#), [Mariage](#)

Les relations du document

Collection Traductions ou adaptations de déclamations antiques

[Plaidoyer d'un mary désespéré pour l'étrange et admirable caquet de sa femme](#)
est une traduction de ce document

Citer cette page

Libanius, Declamatio Graeci autoris veteris de mulieris loquacitate, 1593

Blandine Perona (laboratoire Larsh / IUf) ; EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle)

Consulté le 31/01/2026 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Antibarbari/items/show/23>

Copier

Précisions sur l'exemplaire

Langue

- Grec ancien
- Latin

SourceBnF, département Littérature et art, X-16953

Format

- 32 p.
- in-8

Localisation du documentParis, BnF

Informations complémentaires

USTC[158361](#)

ContributeurPerona, Blandine (édition scientifique)

ÉditeurBlandine Perona (laboratoire Larsh / IUF) ; EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle)

Droits

- Fiche : Blandine Perona (laboratoire Larsh / IUF) ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Texte : Domaine public

Source de la numérisation[Gallica](#)

Éléments d'analyse

DescriptionUn mari est au désespoir parce que sa femme ne cesse de parler. Il demande à ses juges l'autorisation de se donner la mort.

Analyse

- Cette déclamation relève de ce que Luigi-Alberto Sanchi appelle les « petites éditions scolaires de Frédéric, qui commencent en 1593 ».
- Voir « Diffusion et réception de Libanios à la Renaissance », dans Libanios, le premier humaniste. Études en hommage à Bernard Schouler, Alessandria, Edizioni dell'Orso, 2011, p. 19-31.

Mots-clés

- Femmes
- Mariage

Notice créée par [Blandine Perona](#) Notice créée le 13/11/2023 Dernière modification le 23/09/2024

1744. X. 17. 19. Sine
ΑΝΩΝΥΜΟΥ, ΚΑΤΑ
γυναικὸς λαλίας.

DECLAMATIO GRÆCI
AVTORIS VETERIS, DE (*Libani*)
Mulieris loquacitate.

Græcè & Latinè nunc primùm prodit,
Interprete FED. MORELLO
Par. Professore Regio.

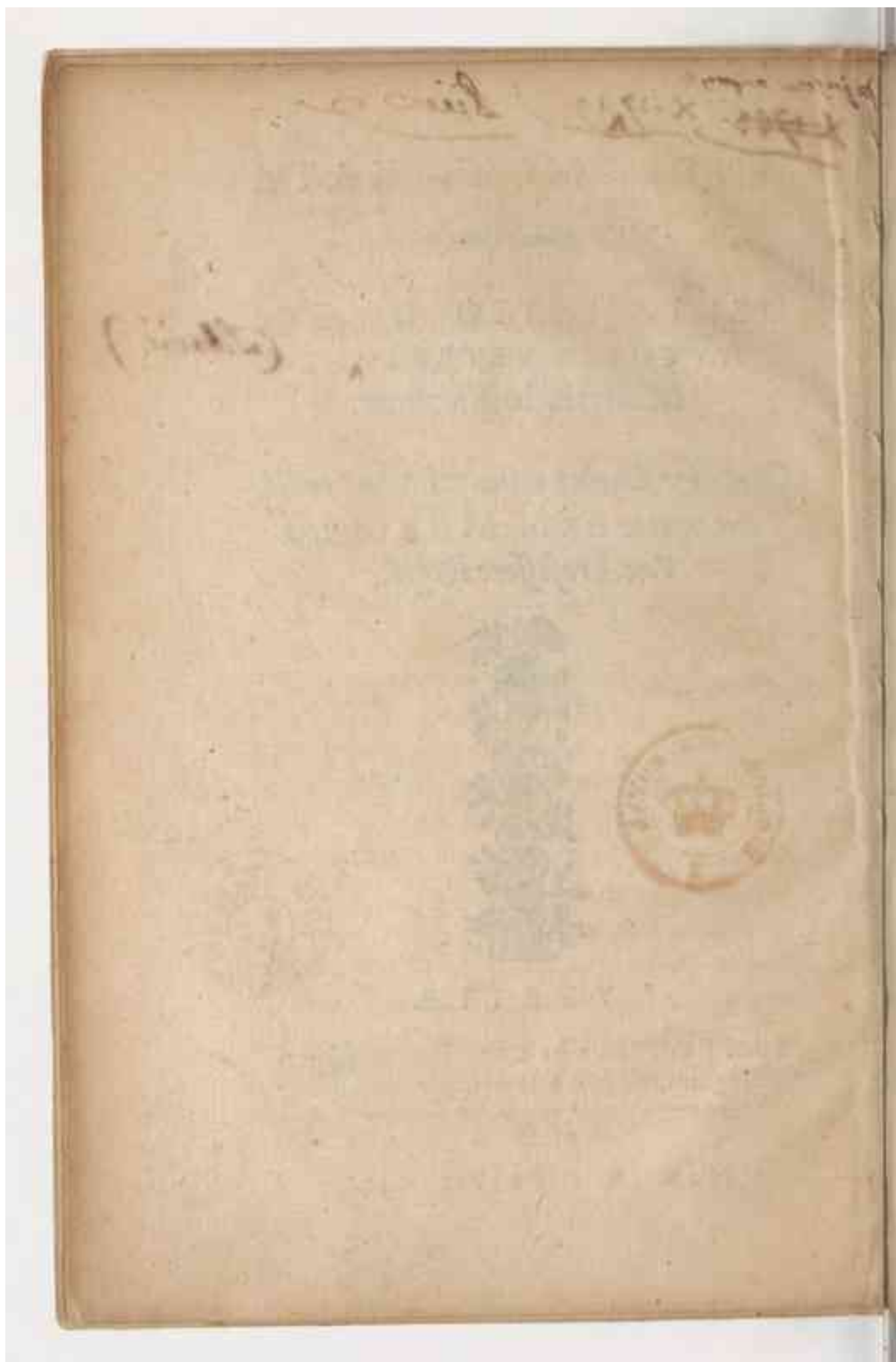
L V T E T I Æ,

Apud FED. MORELLVM Typographum
Regium, via Iacobæa ad insigne Fontis.

1 5 9 3.

NON SINE PRIVILEGIO,

16953

DECLAMATIO INCERTI

Autoris Græci, in vxoris loquacitatem,

Interprete FED. MORELLO

Parif. Prof. Reg.

Portuiffet sanè, Senatores,
priùs mori me quàm vxorẽ
ducere; vt non tot ac tanta
audirem, loquente coniuge,
quot & quanta audiui. Et
cùm illud non euitaffem, malo vſus genio,
ſtatim poſt nuptias adire vos debueram,
ob eam ipſam cauſam ob quam nunc ad
vos accedo. Iam verò hac tarditate mea
laſus, obſecro vos, quoniam tandem ali-
quando ad commodum meum reſpexi, vt
hodierna die conſilium meum ratum fa-
ciatis. Eò ſiquidem mali deueni, vt tolera-
bilis mihi ſit, planè in viuis nò eſſe, quàm
cum vxore viuere. Concedite porrò mi-
hi, Iudices, aliam paruam gratiam ante

A ij

Pag. 1. Gr.

*Plato in Sa-
phista &
Gorg.*

*Lex Græc.
Ne quis sibi
violenter
manus in-
ferat.*

cicutæ haustum: ne me in longæ orationis
ambages coniiciatis, venustos oratores
istos tolerantes, quorum in dicendo &
contradicendo vita occupatur. Etenim
vercor ne mora in loquendo facta, cum
vxor resciverit, linguam vestram com-
pescat, mēque & vos verborum copia
obruat. Ne igitur id accidat, celeres esto-
te in hac gratia concedenda: nam si con-
iuge præsentē & loquente, morerer, fæmi-
næ loquacitas ipsius eriperet mihi mortis
voluptatem. Enimvero, si is qui ciuitati le-
ges condidit non affectatus nimis & su-
peruacaneus fuisset in scribendo, nihil iam
difficultatis habuissem vt persuadere co-
narer, Mori mihi necessarium esse: verum
clam sumpto de lectica funiculo, profe-
ctus ad primam quamque arborem, suspē-
dio vitā finiuissem quietē, neque turbam
videns, neque multos audiens. Quoniam
verò ille, nos omni ratione seruituti ad-
dicendo, liberam nemini ne discedendi
quidem è vita potestatem concessit, quin
hoc ipsum decreto cauit; imprecor quidē
ipsi, & pareo nihilominus, ac forenses tu-
multus tolero vt nihil imposterum turbæ
ac molestiæ feram. Enimvero scio omnes

qui mulieris & vxoris meæ naturam no- Pag. 1.
runt, mihi facile condonatu-
re amplius nolim: Cæteros verò discere
cōuenit in quali verser arūna. Et vos, per
Iouem, attendite me. Nam istos non mo-
ror, & paruipendo, qui hīc adstant & ri-
dent, meque morosum & difficilem vo-
cant. Quam enim maiorem quis ab ipsis Mollum &
effeminato-
rum viceps-
rium.
pœnam exposcat, ea quam sufferunt, dum
ita peruersè & dissolutè viuunt, disfluunt,
& ludunt semper, neque vnquam seriò
agunt, atque inconsideratè quicquid in
buccam venit nugaciter effutiūt. At enim
pater meus, Senatores, hortabatur me, vt
mentem semper colligerem & contine- Frugi & mo-
derati patriæ
præceptum.
rem, nève sinerem eam disfluere vt perspi-
cerem ea quæ ad vitam degendam neces-
saria essent, quæque non; atque illa quidem
amplecterer, ab alijs verò abstinerem: vt
denique quietem colerem, turbas fuge-
rem. Quæ etiamnum, viri Consules, facere
non desino: neque conciones frequenter
adeo, non eò quòd ea quæ Reip. conducūt Fori fuga.
negligam, sed ob clamores oratorum, qui
tacere nequeunt. Nec forum valde fre-
quēto propter istæc multa litium nomina, Forensia
vicia.
delatio, accusatio, abductio, petitio, actio,

Pag. 4.

Salutatio
forensis.
Plato Ep. 3.Artes ob-
strepere &
tacite.Pictores ca-
nentes.

prescriptio, quæ illi etiam quibus negotium nullum est, libenter in ore habent. *Hic aduersus illum accusationem instituit hac de causa.* Verum quid hoc ad te qui neque reus neque actor es? Quin etiam communis illa salutandi formula foro exulare deberet, quæ nescio vnde in vitæ consuetudinem venerit, *Gaudere & saluere.* neque enim per Deos video quæ sit horum verborum utilitas; quandoquidem non præclarius cum illo agitur, cui res sunt molestæ & tristes, quod eam salutationem audiat. Porro illorum officinas imprimis fugio, quæ incudē, malleos & strepitus habent. ut puta monetariorum, aratorum fabrorū, aliorūque eiusmodi. Eas autē artes amplector, quæ silentio fiunt. Iam vero pictores quoque animaduerti, cum cantu pingentes: adeo suavis res est plerisque loqui, ut continere se nequeant. Quandiu ergo solus vixi, otio satis commodo sum potitus: cum ita serui mei instructi & comparati essent, ut nihil facerent eorum quæ mihi scirent molesta. Tandem, cum oporteret aliquid mali mihi obtingere, accedit familiarium quidā, qui & cœlibem vitam improbabat, & coniugium laudibus extol-

lebat : Age, ne solus Matrimonium dedecores, inquit, quod Numē est, & inter deos maximos censetur. Et simul mihi narrare cœpit de quadam puella, nobili orta loco, forma insigni, multa auri talēta possidēte, quæ modeste ac pudicē se gereret, quæque telæ texendæ peritissima esset. Postremò adiunxit, satis esse si vellem, & paratum atque in manibus esse Matrimonium. Missa istæc, inquam, omnia facito; tantum verò die mihi, cuias hæc virgo lingua sit. nosti enim, amice, mores meos, quòd nec stertentem hominem ferre possim, nec singultientem, neque excreantem, neque tussi laborantem. quin plagas accipere multo malletm, quàm istæc tolerare. Garrulum autem ne in somnis quidem pateret. quòd si me simul degere oporteret, qui vivere possem? At bono, inquit, animo esto. nulla in re tantopere elaboravit: prius enim lapides culpare quòd nimium loquerentur, quàm puellam istam. quinetiā metuo, inquit, ne vitio illi vertatur, quòd plus, quàm par esset, taceat. Persuasus sum, Iudices. Quidni verò paruissem, cū de silētio, dote mirifica, verba fieri audissem? Ab illa igitur die cōparabatur mihi cicuta.

Nuptiarum
laus.

Page. 1.

Puella nup-
tialis dotes.

Morosi mo-
res.

Nuptiarum
tumultus.
Pag. 6.

Corona nu-
ptialis.

ταρσις
noua nu-
pta.

Pag. 7.

Neque enim illa fuerunt tolerabilia, plau-
sus multus, risus vehemens, saltatio inde-
cora, hymenæus mente carens: omnia
vnde quaque, quando Furiam illam duxi,
confluxerunt, more torrentium, qui cor-
ruentes in se inuicem ingentes edunt
strepitus. Ita ut parum abfuerit quin pro-
iecta corona è medijs nuptijs confugerim.
Sed cum negotio potius molestiam tri-
buendam censerem, quàm fœminæ mori-
bus; statui apud me turbis iactari vsque ad
lectum genialē. Atqui pax hæc erat firma,
præ bello futuro. Enim uerò coniux, prius-
quam media & intēpesta nox venisset, ob-
loquuta est non nihil, de cubili cōquerens,
quæ quidem vox non parum me cōmo-
uit. neque enim mihi nouam nuptam de-
cere videbatur. Tum rogauit me, Num
dormirem. idque grauius tuli. tertiū dein-
de aliquid, & quartum sciscitata est. Ego
verò nihil respondi, sed succensebam im-
pudenter se gerenti: ita præposterè gesta
res est; siquidem ego vir tacebam, mulier
autem loquebatur. Aurora igitur exo-
riente surrexi, & ad pronubam me cōtuli;
& quid hoc est, inquam, noua nupta verba
profert prima nocte! Certè, inquit illa,
amicitiæ

amicitiæ signum istud est, & simul est indicium vocis. tu verò nimis rusticus es: atqui non sic oportuit affectum esse. Id ita esse in animum induxi. at interdum magis calamitatem meam persensi: & postmodum multo magis. Nam cum ancillas ad se venire iussisset, discere nomen cuiusque, patrūque & natorum ipsarum voluit, coram me, & quot quæque liberos habuisset, & quot obuissent: & de centonibus sciscitabatur, & de olla, & dolabra & tudicula, & de Gallis gallinaceis quot nutritemus. Nullum planè, inquam: non est apud nos Gallus: non toleramus cantantem: neque verò te, nisi tacueris. Illa verò statim addidit amplas illius avis laudes, & vnde in voluerem Gallus mutatus esset: atque ut olim fuerat miles, Martis comes, idque ipsa crista declarare, ipsis stimulis, & animi æstu. Cum adhuc eas laudes recitaret, illa dimissa, cōuenio conciliatorem huius venusti matrimonij. Et, o minimè male, inquam, amicum tuum pessum dedisti: tum singula commemoravi. Ille verò promisit se quamprimum illam cohibiturum. & non semper id ita fore. Rursus domum reuertor. Rationes à me

*Pag. 7.
Car. verbosa
gaudet Ven
loquela.
Varro in
Sat. Men. vi-
tium uxoris,
aut tollen-
dum, aut fe-
rendum est.*

*Hor. l. Ep. 18.
Peruicacitate
rem fugit.*

*Galli Gallinæ,
Metamorphosis.*

Pag. 10.

reposcuntur; quò profectus es? vnde redis?
 quem alloquutus es? quid nunciatum est
 noui? exhibitæne fuerunt largitiones? scri-
 ptumne est aliquod Decretum? legem quis
 condidit? Num refecta fuere prætoria?
 accusatusne aliquis? conuictus quis? mihi
 verò & tacere malum est, & eloqui gra-
 uius. Etenim silentium illa calumniabatur,
 & iocos ac diæteria innumera commini-
 scebatur in taciturnitatem, vnde sermo-
 nes prolixos instituebat; atque enarrabat
 qua de re oporteret virū quemque dicere.
 Quòd si quid enunciarem, excitabam
 flammam. Tandem aliquando dixi reuer-
 sum esse Ducem: illa autem arrepto Duce
 illo à meridie ad vesperam, nunquam ces-
 sauit percontari; quot certamina obiisset,
 quotiesnam in illis victus, quoties victor
 fuisset; quo pacto superior euasisset; qui-
 nam tribuni militum; qui tribuū principes
 fuissent: quot spolia relata. quomodo
 se haberent copix nauales; qui præfecti
 triremium essent; quinam gubernatores:
 quot nautæ. Et cū hæc reprehendissem,
 & ad muliebre curam non pertinere di-
 xissem, rursus inquit; tu ergo quæ ruri fiât
 mihi dicito. Tum pergit vsque ad dumeta

Naumach.
 in Poem.
 Hor. l. 5. 9.
 Vicin. urbem
 laudare.

& squillas & carduos sciscitari; & longio- pag. 81
rem de alienis quàm de proprijs sermo-
nem suscipit. Proinde tutum non est illi
quid peius vel melius nunciare. Oritur
enim ampla seges ex vtrovis sermone: si-
quidem ex vno in aliud transilit. Quinam
vendiderunt hodie caupones? refertur ali-
quod damnum contigisse olearijs. Melior
est ars pecuaria. Periculum est ne virgul-
ta desint pistoribus: aut mensarios calum-
nijs configi. Hæc atque eiusmodi alia fri-
uola narrat & nugatur; ac minimè qui-
dem operatur, loquitur verò quampluri-
ma. Deinde si opus aliquod aggrediatur,
maiori damno est sermo de opere, quàm leg. gr. 8
ipsa ignavia & desidia. Quòd si quando è
balneo reuertatur, dii boni, quantum ver-
borum profluvium sequitur! quanta nar-
rat de lauaero; quanta verò de mulieribus?
quæ venerit, quæ non accesserit, quæ sine Balnea
muliebr.
liberis, quæ cum parvulis adfuerit. cui nam
naevus in corpore fuerit; quæ, occultata,
pulchrè & honestè discesserit. quæ rugas
in vultu habuerit; cui facies fuerit fuce &
cerussa infecta, quæ nitrum inuenecit; quæ pag. 82
calceum perdiderit; quæ balneatricis infu-
sionem euerterit. hanc dedisse obolum

balneatori; illam amplius, istam minus,
 aliam nihil planè, & quæ ob illam quæ nihil
 dederat oborta sit altercatio memorat.
 Deinde, non secus ac si oblita fuisset ma-
 ximarum rerum, sibi ipsi colaphum im-
 pingit vt recordetur. Ego verò horreo,
 fluxum alium aduentare præuidens: & nu-
 gis istis pungor: iisque tanquam flagellis
 cæsus, expecto loquacitatis exitum, lugēs,
 & detestans nuptias, illique imprecans qui
 primus apud me de muliere mentionem
 fecerat. At si illa fortè animaduertit
 me suspirare: suspicata me conqueri de
 angustia re domestica: Ecquid vero tibi, in-
 quit, eorum quæ intus sunt malè habet?
 atque ibi recensio fit supellectilis totius
 vsque ad guttum olearium, & cochlear.
 Hic ego, Omnia pulchrè se habent, inquā;
 tantum fileto. sed ista silentij indictio, alios
 sermones in memoriam reuocat. Quare,
 inquit, filerem? num ex obscuris orta sum
 parentibus? & profert sanè alumnas, auos,
 proauos, atanos: deinde vsque ad vicefi-
 mum & tricesimū ex maioribus ascendit.
 ac triremium præfecturas & ludorum ap-
 paratus & suppeditationes recitat. atque
 ista publicæ editionis ludorum mentio ad

Sensus se-
 quer, non vir-
 ba, quæ am-
 bigua sunt,

Leg. in Græ-
 c. & in Lat. In-
 que com-
 Anagran-
 ex præn. gr.

Plato in
 Theæte-
 tæ hæc dicit
 nobilium
 iactantiam.

Tragœdos ipsam perducit. Hinc vehem^{pag. 12}entissimam infundit pluuiam, dum primos Tragœdiæ inuentores narrat, & qui ^{Hor. in arte.}specimen eius dederint: tum quonam pacto eius forma sit aucta subiungit; & quid quisque contulerit. Interim ego acerbiora patior his qui in Tragœdijs cruciantur. Atqui scit mulier interdum linguam compescere, ain tu? flumina prius certè staret, quàm istius os. Omnis enim prætextus, sermonum est ansa: Si domi maneo; si ad forum me confero: tarditas famulorum: raritas, copia; cuncta culpanda, non culpanda: imber, serenitas: & cum omnia dicendo consumpserit, impetus linguæ fertur, modò ad res nostras, modò ad eas quæ sunt vicinorum: tum si nihil amplius esse reliqui videatur, somnia narrat; quæ certè ipsa sibi fingit, vt opinor: neque enim dormit vnquam. quinetiam nox ipsa sæpe ipsi nocturno colloquio tota conteritur. Quòd si quando coacta soporem oculis aliquem admiserit, membra omnia sopiuntur in ea præter linguam. Hæc verò pulchrè suum munus obit. Itaque mihi muscis ipsis vinarijs acerbior efficitur. Videte me, ludices, tabescentem. interdiu

*Pag. 14.
 D. Cypr. de
 dupl. l. 14.
 Je qui se con-
 tait sibi caris-
 ter non, inuise
 meum, aut
 infirmitas
 erat, morte
 quare dolo-
 rum suum,
 aut ambrosio,
 aut demetrio.
 D. lo. Chr.
 de intemp.*

cador. noctu interficior. Odi esculenta:
 odi poculenta: vitam, rem omnibus sua-
 uissimam, defugio: personant mihi aures
 loquacitate, iniucūditatem in animo meo
 insitam circumfero. Succurrite mihi, per
 Iouem. Veneni portionem mihi concedi-
 te. Liberate me voce indefinente. Et in
 quo, inquit ille, adeò infelix es, vt ob id
 etiam mori velis? quas facultates amisisti?
 quæ pars corporis tibi est mutilata? qua
 tanta tamque graui calamitate afflictus,
 vitam ipsam non toleras? Ecquisnam ve-
 rò es tu qui hæc adeò curiosè inquiris?
 quænam porrò tibi cura est mortis meæ?
 tunc pater meus es? an ne frater, an pa-
 truus vel auunculus? an consobrinus?
 num socius in negotiatione vel agricul-
 tura? numquid peiore in statu res erunt
 tuæ, si mortem obiero? Atenim consti-
 tutus es Decreto ad coercendos eos qui
 mori cupiunt. O curas hominum inanes
 & superfluas! Ne mori quidē integrum est,
 nisi quamplurimis rationibus productis,
 hac in ciuitate. Mi vir, numquid veni, vt
 mihi victum quotidianū in Prytanéo pu-
 blicè præberi postulem? numquid vt co-
 ronam petam? Illa nimirum ad vestros

*Obserua hic
 senium au-
 storum.*

*Cic. 7. de
 orat.*

oratores pertinent, qui populari fruuntur aura.
 grauis & acerba mihi vita est: ex hac migrare cu-
 pio. quid est quod de me sollicitus sis, mihiq; in-
 nideas? Porro quæris à me quâ ob causam mori
 velim. Propter te, nimirum. Nonne iure vobis, iu- Pag. 11.
 dices, videor bile percutus, & mète captus? quod Tull. Sat. 6.
 cum ad hoc Prætorium cupidè accesserim, vt ad Marium
 placidiore locum quàm domus mea sit, eos tamē Naufrag. at-
 qui hic versantur, infensiores & molestiores que apud bi-
 comperio, quàm domesticos. Bonorum tuorum, in- lem subtrime-
 quis, iacturâ non fecisti, an verò putas maximū re operari.
 hoc esse malū? Quot publicationes & direptio-
 nes bonorum fortiter ac generosè rulerūt, cū alias Calamita-
 se mox opes cōparaturos sperarēt? ac præsentē tum consola-
 egestatē affiniū suorum ope & subsidio subleua- lio.
 rent ac sustentarēt? Corpus quidē mihi saluum,
 & incolume est. Animus verē meus, ô charissi- Plato in
 mi, læditur; & in meliori parte mei mulctam & Phædo. Ex-
 damnū accipio. Plenus ac refertus sum inaniam thyd. Pro-
 stultorumq; verborū. Infinitorum sermonū pro- tag.
 lixitate sum percutus. Garrulitate vndiq; obru-
 tus sum. Nimis loquacē ac maledicā linguā per-
 tuli. Vt mare nauigiū, sic me fluctus muliebris
 immerlit & absorbuit. Nūquid sum mentis cō-
 pos? nōne vertigine laboro, hallucinox & cæcu-
 tio? Annō hæc satis amplæ sunt oppetēdæ mor-
 tis occasiones? Si mihi liberi mortui essent, non
 deesset cōsolatio ex pari aliorū calamitate; aliā-
 que exorta lētitia, leuaretur hic dolor. Sed ingēs
 istud malū, primū quidē soli mihi cōtigit, neq;
 vllū licet animi solatiū accipere, simili exemplo
 ob oculos posito. Adde quod semper simul est,

16 DE MVL. LOQVACITATE.

omnibus voluptatib⁹ aduersatur, omni felicitati
 & suauitati repugnat, omnemq; prosperæ for-
 tunæ iucunditatē perturbat & inuertit. Quocir-
 ca mihi non viuere satius esset, quā in perpetuo
 mœrore cōtabescere: & migrare ex hac vita vri-
 lius foret, quā ad gemendū & suspirandū su-
 perstes esse. Alia sanē alijs, Iudices, graua cen-
 sentur, huic pecuniarū iactura; illi exiliū & fuga
 à patria, alteri corporis morbus: mihi verò pro-
 lixa oratio. Quid ergo mirū est, si cū hoc, quo
 maxime angor, ferre non possim, mori cupiam?
 Vxor mea temulenta nō est. hoc cūne vero grane
 censetur? at si ebria foret, dormiret: quōd si
 dormiret, fortasse taceret. Istæ omnia incōmo-
 da minora sunt eo quod præsens est: omnia sūt
 leuiora loquacitate. Ferre possem mulierem ve-
 cordem * & pessimam. Paterer lasciuā, domus
 perniciem: sed vicit me orationis perpetuitas
 & ista verborū volubilitas me profligauit, vitæ-
 que meæ insidiatur. Quæso enim te, vtra minor
 est calamitas, semel emori, an subinde ad mortē
 propius accedere? concedes primum illud esse
 tolerabilius. Equidē quod acerbius erat nō raro
 pertuli. sæpe, per Apollinē, expallui, nugis ceu
 grandine prostratus: animi deliquium passus
 sæpe sum, gerris maximis onustus. an id mali
 ferendū esse ducitis, & tale quid alteri iam eue-
 nisse? Nōne mulier ista tibicen Arabicus est, vel
 etiā quid importunius? turture loquacior, pica,
 lusciniā, cicada. Dodonæum superat æs: illud
 enim admoto tantū flagello resonat; *

Desunt reliqua.

Hor. 1. Ser. 5.
 y. Garrulus
 hunc quando
 consumet
 cunquet.
 A multilo-
 quentia tē-
 pere dūm.
 Prou. 10.

Leg. in Gr.
 v. m. p. 1. 1. 1.
 7. p. 1. 1. 1.

Pag. 11.

Iuu. Sat. 6.
 Verborum
 tanta cadit
 tur: Tur para-
 te peluor:
 & tinnia-
 bula dicit
 Pulsari, iam
 nemo tubæ
 atque era
 fatiget.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΚΑΤΑ
γυναικὸς λαλίας.

ΔΕΙ μὲν, ὦ βουλή, τεθνά-
ναι με πρὶν ἢ γῆμαι, καὶ μὴ το-
σαῦτα ἀκούσαι τῆ γυναικὸς
λαλούσης, ὅπῃστα ἀκήκοα· ἐπεὶ
δὲ β' διέφυγον ἐκεῖνο, κακῶ δαίμοσι χρησά-
μιμος, αὐτὸς μὲν τοῖς γάμοις ἤλθειν εἰς ὑμᾶς,
ἐφ' οἷς πρὶν ἡκωνίω· τοῦτο δ' ὑπὸ τῆς ἐργου-
τοῦ βραδυτῆτος ἡδικομήμιος, δέομαι ὑμῶν,
ἐπειδὴ πρὶν ὅψε ποτε παρὲς ὑμῶν συμφέρον εἶδον,
κυρώσαί μοι τὸ βούλημα τήμερον. Εἰς τοσού-
τον γὰρ ἀφίτμα κακοῦ, ὥστε μοι τὸ μηκέτ' εἶ),
τοῦ μὲν τῆς γυναικὸς εἶ) μεριώτερον. δότε
μοι παρὰ τοῦ κανέως μικρὰν ἐτέραν, ὦ βουλή,
χάειν μὴ με εἰς μακρολογία ἐμβάλλῃτε,
τούτων ἀνεχόμενοι τῶν χρημῶν ῥητόρων, οἷς,

2 ΚΑΤΑ' ΓΥΝΑΙΚΟΣ

pag. 6. lat.

ὁ βίος λέγει τε καὶ ἀνυλέγει. δέδοικα γὰρ
 μὴ διατεῖσθαι ἐν ᾧ λόγῳ γηνομένης, τὸ
 πρῶτον γυνὴ πυθομένη, πῶ γλῶτται
 ὑμῶν ἐκείνην ὀπίσθησι, καὶ κατακλύσῃ, καὶ
 ἐμὲ καὶ ὑμᾶς· ὅπως οὖν μὴ πόρῳ γῆνται,
 γινεσθε ταχέως πρὸς τὴν χάριν. εἰ γὰρ πρῶ-
 σης ἐκείνης, καὶ λεγούσης, ἀποθήσκειμι,
 ἀναρῆσαι πῶ ἡδονὴν τῆς τελευτῆς ἢ φλυαρίαν
 τῆς γυναικός. εἰ μὲν οὖν ὁ θεὸς τῇ πόλιν
 τοὺς νόμοις, μὴ ἀφίερτος ἦν καὶ ἀφιστὸς ἐν
 ᾧ γράφει, ὅτι αὐτὸν εἶχον πρῶτον μαρτυροῦναι, πεί-
 ρην πειρώμενος, ὅτι μὲν τελευτῶν ἀνασχῶν
 ὅτι οὐτα λάθρα λαβὼν ἀπὸ τῆς κλίνης χοιρίον,
 ἤθων αὐτὸς ἐρημίους ἐπὶ τῷ δένδρον, ἀπὸ τῆς
 μέλει κατ' ἡσυχίαν, ὅτι ὁρῶν ὄχλον, ὅτε
 πολλὰν ἀκρόατον ἐπεὶ δ' ὁ πόρτα ἔσπον κα-
 ταδουλώμενος ἐκείνος ἡμᾶς, ὅτι τῆς ἀπαλλα-
 γῆς τοῦ βίου κύριον ἀφῆκεν ἕκαστον, ὅτι καὶ
 τοῦτο ὑποψήσιας ἡγάγε, καὶ ἀρᾶμαι μὲν
 αὐτῷ, πείθομαι δὲ, καὶ τοὺς ἐν τῷ βουλεύ-
 τητι φέρω δορυβόους, ὅτι τῷ μνηδὲν ἐπὶ τῷ
 ὄχλῳ ἐνέλκειν. οἱ μὲν οὖν εἰδότες τῆς γυναι-

pag. 1.

κὲς τὴν φύσιν, οἷδ' ὅτι μοι συνήνωμένη ἔχοισι,
 μηκέτι ζῆν δυναμένα· τοῖς δ' ἄλλοις οἷμα
 δεῖν μαθεῖν, οἷα σιωπικῶ συμφορῇ. καὶ μοι
 παρσέχεται παρὸς δ' ὅς ὑμεῖς, τουτωνὶ δὲ τῶν
 πῦρ ἐπικέται, καὶ γυῖνται, καὶ καλοῦνται με
 δύσκολον, βραχὺ τι φρονίζω. ἵνα γὰρ αὖ καὶ
 ζητήσαι τις μείζω πῦρ αὐτῶν δίκην, ἥς νῦν
 ὑπέχοισιν, ὅτ' αὖ ζῶντες διεφθαρμένοι καὶ ἀφ' αὐ-
 τε, θρυμνοὶ, καὶ ἀφ' αὐτῶν ῥέοντες, καὶ παύζον-
 τες αἰεὶ, καὶ ἀποσπάζοντες ὅδε ποτε, καὶ φλυα-
 ροῦντες ἀπορροέοντες ὅτι τύχη. ἐμὶ δ' ὁ πα-
 τὴρ, ὦ βουλὴ, πῦρ ἡμῶν, τὸν νοῦν αἰεὶ σιωπάζει
 καὶ σιωπάζει, καὶ μὴ συγχωρεῖν ἀφ' αὐτῶν.
 δ' αὖ τῶν ἐν τῇ βίᾳ τὰ τε δύναστα καὶ μὴ,
 καὶ πάντων ἔχει, πάντων δ' ἀπέχει. ἡμῶν
 τὴν ἡσυχίαν, φθόγῳ τὰς παραχρᾶς. ἃ καὶ
 ποιεῖν, ὦ βουλὴ, δ' αὖτε λαὸς πάντων ἐκκλησιῶν
 ὃ μάλ' ἀκοινοῦν, ὃ ἀφ' αὐτῶν πάντων κρησὶν συμ-
 φερῶντων ἀμύγειν, ἀλλὰ ἀφ' αὐτῶν τῶν ὃ
 δυναμένοι σιγήσαι βραχὺ ῥηθῶσαν. εἰς ἀγ-
 ρὸν οὐ σφόδρα ἐμβόλλων, ἀφ' αὐτῶν πολλὰ
 ταῦτα τῶν δικῶν ὀνόματα, φάσις, ἐνδείξις,

4 ΚΑΤΑ' ΓΥΝΑΙΚΟΣ

121. 4.

ἀπαγωγῇ, ἀφαιδικασία, πῶς ἀγασθῇ, ἀ καὶ
οἷς ἔδδεν ὅτι πρᾶγμα φιλοῦσιν ὀνομάζον. ὁ
δεῖνα πρὸ δεῖνος τ' δεῖνα ἐξράψατο. Οἱ δὲ πῇ
τοῦται μήτε διώκοντι, μήτε φεύγοντι. καὶ μὴν
ἐκεῖνο δεῖν ὁρᾶσθαι τ' ἀγροῦς, τὸ τ' ἀπορ-
ρήσεως, ὅτι οἱ δ' ὅθεν εἰς τὸν βίον ἐπελθόν, τὸν
δεῖνα χαίρει. ὁ γὰρ ἔργον μετ' οἷς θεοῖς ὁρᾷ
τοῦ ρήματος τὸ κέρδος. ὁ γὰρ ὦγε λύπης ἀξία
ἐχθρὰ πρᾶγματα, βελτίω πῶς τὸ χαί-
ρειν ἀκούσας γίγνεται. καὶ μὴν τῶν γε ἐργαστη-
ρίων, ὅσα μὲν ἀκμοῖα καὶ σφύραν ἐχθρὰ καὶ
κλύποις, φυγῇ φεύγει, τὰ ἀργυροκοπεῖα, τὰ
χαλκεῖα πολλὰ ἔτετα. Ἰσὲς δὲ ἀφ' οἷς γι-
γομένης ἀσπαζομένη τῶν τεχνῶν. καίτοι καὶ
ζωγράφους εἶδον ἥδη μετ' ὁδοῦς γράφοντας.
οὕτως ἡδὺ πῇ τοῖς πολλοῖς λαλῶν, καὶ κατέχον
ἑαυτοὺς δ' δυνάσται. ἕως μὲν οὖν μόνος ἔζων,
ἀπὸ πᾶν ἡσυχίας ἰκανῆς, τῶν οἰκετῶν πε-
παυδὸν μὲν μὴδὲν ποιεῖν οἷς ἀνίσταται. ἐπεὶ
δ' ἔδει μοί ποτε ἡμέας κακῶς, πρὸς οἷς τις
τῶν ὁπτιτιδίων, καὶ κακίστας τὴν μοναυλίαν,
καὶ τὴν συζυγίαν ἐπαγνέσας. μὴ μόνος ἀπ-

ΛΑΛΙΑΣ.

5

μαζε τὸν γάμον, ἔφη, θεὸν ὄντα καὶ θεῶν μεγάλων. καὶ διηγεῖτο πρὸς κέρους ἑνὸς γῆρ' ἀγαφε-
 ρεύσης, ὥρα λαμπερῆς, πάλαντα πολλὰ
 κεκτημένης, θοφροῖν ἑπισταμένης, πὰ πρὸς
 ἱστὸν πεπαιδευμένης· καὶ τελευτᾶτον ἐπέστη-
 κει ὡς ἀρκεῖ βουληθῆναι, καὶ ἐν χερσὶν ὁ
 γάμος. πὰ μὲν οὖν ἀλθα, ἔφη, ἔα. τὸ αὐτὸν
 δέ μοι φράσον, ποταπὴν τιμὴν γλώτῃαν ἢ πρ-
 θένος. οἶσθας γὰρ, ὦ ἐπαῖρε, τὸν ἐμὸν ἔθρονον,
 ὡς ὅτε ῥέδξαν ἄνδρος ποσὶ ἐμοὶ φορητὸν, ὅτε
 λύζων, ὅτε χρυσοπρόμομος, ὅτε βηχὲ κατε-
 χόμομος· ἀλλ' ἐλοίμην αὐτὸν πρὸς πλε-
 γας λαβεῖν, ἢ αὐτὸν ἀναρῆαι· λαλόν δὲ ὅς· καὶ ἀνέ-
 ὄνταρ ἐνέσταμι· εἰ δέ μοι ζῆν, πῶς βιώσ-
 μου. τὰρ ῥα, ἔφη· ὅθεν αὐτῇ ὡς τοῦτο μεμελέ-
 τηται. πρὸς πλεῖστον γὰρ ἐκκαλέσας τοῖς λίθοις
 λαλεῖν, ἢ τῇ κέρῃ ὥς δέδοικα, ἔφη, μὴ τὸ
 πλεῖστον ἢ δεῖ σιγᾶν, ἔκκλημα αὐτῇ γῆνται,
 ἐπεὶ αὖτις, ὦ βουλή. τί δὲ ἐκ ἐμὸν, πρὸς πλε-
 γας μαστὴν ἀκούσας τιμὴν σιωπῆν; ἀπ' ἐκείνης
 δ' ἄρα μοι τῆς ἡμέρας, ὅτε ἐπὶ ζῆρ τὸ κα-
 νόν. ἦν μὲν γὰρ ὅς· ἐκείνα μέτετα, κρότος

a iij

6 ΚΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

πολὺς, γῆρας σφοδρὸς, ὀρχισις ἀγῆμαν, ὑμέ-
 ναμος νοῦν οὐκ ἔχον' ἀπόλυτα πόμταχόν, ἡ-
 κα ἡζούμην ταύτην πλὴν ἐριννῶ, στυγερῆ καὶ
 τοῖς χειμάρροισι, ὅσοι συμπύπτοντες εἰς ἀλλή-
 λους, ὄξυστον κ' ἔρχον' δούπον. ὥστε μικροῦ
 μὲν ῥήψας τ' ἐφάρον, ἐκ μέθης πλὴν γάμων
 ἀπέδρων. λογιζόμενος δὲ τῷ περὶ γάμου
 πλὴν δυσχερῆσαι, ὃ τὰς ἔσπεω τῆς γυναικὸς,
 διεκαρτέρησα μέγχι τοῦ θαλάμου τοῖς θορύ-
 βοις βαλλόμενος. τὸ δὲ ἦν εἰρήνη ἄρα συχὴ
 πρὸς τ' ὀδύοιτα πόλεμον. πρὶν μὲν γὰρ μέ-
 σην φασίηναι νύκτα φέρεσθαι π, μέμφομένην τ'
 κλίνην. καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα ὃ μικρῶς ἐπάραξεν ὃ
 γὰρ καὶ νύμφην ἐδόκει. ἔπειτα εἶρετό με εἰ
 καθύδδιμι. τοῦτο μείζονος ἡλγησά. τάλαν
 Αεισοφ. ἤρετό π, καὶ τέταρτον ἔτερον. ἐγὼ δὲ ἀπεκρι-
 εῖν ὥφει νύμφην ὁδεῖν, ἀλλ' ἡζούμην πρὸς ἀναγκωτοῦ-
 λην, ἢ σάμν καὶ τὸ περὶ γάμου ἀντέτραπτο. ὁ μὲν γὰρ
 πρὸς ἀνὴρ ἐσίγησεν. ἡ δὲ γυνὴ ἐλάλῃ. τηρήσας οὖν
 νῆσφι αὐτὰ πρὸς ὄρθεον, ἀναστὰς ἀπειμι, πρὸς τὴν
 πολέαν πρὸς νῆσφι. καὶ τί τοῦτο ὅστιν ἡρώτων.
 κακῶς. νύμφη ῥήματα ἀφίησιν ὅππῃ τῆς περὶ τῆς νυκ-

ὅς. καὶ Φῆσι, Φίλῳ σσημεῖον τοῦτο ὅτι, καὶ
 ἅμα τῆς Φωνῆς ὀπίδειξις· σὺ δὲ ἀγριώτε-
 ρος εἶ, ἐχρῆν δὲ ὅχ' ἔτως ἔχειν. πείδομαι πα-
 λιν. καὶ μετ' ἡμέραν μᾶλλον ἐμνήστανον τὴν
 ἐμὴν συμφορὰν καὶ τῆς ὑστερίας ἐπὶ μειζό-
 νως· κελύβητα γὰρ ἤκειν αὐτῇ τὰς θεραπευ-
 νίδας, μαρθαίνειν ἐκάστης ἡξίς ποιῶμα καὶ
 πατέρων καὶ μητέρων, ἐμοῦ πρῶτοντος, καὶ πόσα
 ἐκάστη παιδίᾳ γήροιτο, καὶ πόσα τεθνήκει. καὶ
 κατὰ φρωμάτων περὶ τάνετο, καὶ χύτας καὶ
 ἀξίνης καὶ τοριώης, καὶ ἀλεκτρυόνων ὀπόβρις
 τράφοιμυ. ὁ δὲ ναῖ ἔφην, ὅκ' ἐστὶν ἡμῖν ἀλεκ-
 τρυῶν ὅκ' ἀνέχουμυ κοκκυζόντες· εἰ δὲ μὴ
 σιγᾶς, ὁ δὲ σου. ἡ δὲ δι' ἑνὸς ἐπέθηκεν ἔπαμον
 μακρὸν τ' ὄρνιθος, καὶ ὅθεν εἰς ὄρνιν μακρὸν μετα-
 βάλλοι, καὶ ὡς ἦν γραπῶτης, ἀρεως ὀπαδός, καὶ
 ὡς μηδὲ τοῦτο τῷ λόφῳ; τοῖς κέντροις, τῷ
 θυμῷ. ἐπὶ λέγουσιν τ' ἔπαμον ἀφείς, ἐντυ-
 χάνω τῷ βάλαντι τ' καλὸν γάμον. καὶ, ὦ
 βέλυσσε, ἔφην, τ' αὐτοῦ φίλον ἀπολώλεκας,
 καὶ διηγουμένη ἕκαστα· ὅτ' ἐπηγείλατο παύ-
 σαι αὐτὴν ὡς τάχιστα, καὶ ὅκ' αἰεὶ πῦρ ἔπεσεν.

8 ΚΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

πάλιν ἔρχομαι οἴκαδε ἀπητούμην θύτυνας,
 πῇ πεπόρθουσα, πόθεν ἀφίζω, τῷ δειλέξω.
 τί κακὸν ἀπήγαγον ; γέγονα σὺν ὀπίδωστος ;
 ἐξράφη τί ψέφισμα ; νόμον τίς ἔθηκεν ; ἐπλη-
 ρώτη δικαστήρια ; γέγραπται τίς ; ἡλώχε τίς ;
 ἐμοὶ δὲ καὶ τὸ σιγήσαι κακόν, καὶ τὸ φθιγεῖν καὶ
 μεῖζον. τὸ μὲν γὰρ ἀφαιβάλλει, καὶ σκώμματα
 ἐξώρεισκει εἰς σιγήν ἀμύθητα, ὅσα καὶ λόγον
 ἐξεύρηκε μακρόν καὶ διεξείσι παρὰ τοῦ δεῖν
 ἄνδρα ὄνεια λέγειν. εἰ δὲ ποτε φθιγεῖν αἰμήν,
 αἶρω τίω φλόγα. εἶπόν ποτε ἐπαυρήκειν τὸ
 στρατηγόν ἢ οἱ ἀρπάσασθαι τὸν στρατηγόν,
 ἐκμεσημβρίας εἰς ἑσπέραν, ὅθεν ἐπαύ-
 ρατο πωτανομήνη, πόλεις δὲ ἀγῶνας ἐξῆλ-
 θε, πόσοι δὲ ἀπέβαλε ; πόσοι δὲ ἐκράτη-
 σε ; τίνα δὲ ἐκράτησε ἔθρονον ; ταξίαρχοι δὲ
 τίνες, φύλαρχοι τίνες ; τὰ λαφύρα δὲ πόθεν
 πῶς ἔχει τὸ ναυτικόν ; τίνες τριηφάρχοι ; τίνες
 κυβερνήται, ναῦται πόσοι. μεμψαμένου δέ μου
 ταῦτα, καὶ φησάντος ἔξω γυναικείας εἶ
 φρογίδος. πάλιν ἔφη, σὺ δὲ μοι λέγε τὰ τῶν
 ἀγῶν, καὶ διεξέρχου μέχρι τῶν θάμνων
 ἀνερωτῶ

ἀνερωτῶμε, καὶ σχολύμεν καὶ πλείων αὐτῇ
λόγος πρὸς τὰν ἀλλοτερίαν ἢ τῶν ἡμετέρων.
ἔστι δὲ οὐκ ἀσφαλές, ὅτε ἡ χεῖρον, ὅτε ἡ
βέλτιον ἀγχείλα· φύε) γὰρ ἑξ ἑκατέρων λό-
γων σωθῆς· ἐνθάδε ἐπὶ ἄλλο μεταπηδᾷ
πῶς ἄρα πεπορεύεσσι τὸ τήμερον αἱ οἰο-
πώλιδες· λέγεται τις βλάβη ταῖς ἐλαμοκα-
πήλαις συμβῆναι· βελτίων ἢ περδοαττικῇ
τέχνῃ· δέος μὴ τὰ φρύγανα τοῖς ὄρτοκόποις
ὀπιλίπῃ· τοῖς ἀργυρογνώμονας συνεφαρ-
τεῖα) λέγουσι. τοιαῦτα ἄλλα θαλασκοπεῖ καὶ
φλυαρεῖ καὶ ἐργάζε) μὴ ὡς ἥκιστα· λαλῶ
δὲ ὡς μάλιστα· εἰ δὲ περδοαττικὸς πινος ἔρ-
γου, μείζων ἢ ζημία τῆς ἀργίας αὐτῆς, ὃ
πρὸς τοῦ ἔργου λόγος· οὐκ βαλανεῖσ δὲ εἴπο-
τε ἀναστρέφε, φῶς τῆς ἐπομβρίας τῶν ῥη-
μάτων! πόθ' μὴ λέγει πρὸς τῆς δεξαμε-
νῆς, πόθ' δὲ πρὸς τῶν γυναικῶν· τίς ἦλθε, τίς
οὐκ ἦλθε· τίς ἀνδρῶν παίδων, τίς ἀμ' αὐτοῖς παι-
δίοις· τίς ἀπὸ τῆς ἡν ἐν τῷ σώματι· τίς ἐργυ-
μῶν καλῶς ἀπείη· τίς ῥυτίδες ὅτι τῆς μορ-
φῆς· τίς τὸ πρὸς τὸν ἐπιμεμῆσθαι. τίς εὖρε

10 ΚΑΤΑ' ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ἦ ἔστιν τις ἀπώλεσε σάκεαλον· τις ἀνέβη
 τῆς βαλανιδείας πύλιν ἐμβολήν· τὴν δού-
 σαν ὁδοῦ τῷ βαλαίῳ, πύλιν πλέον· πύλιν
 ἔλαττον· πύλιν ὁδοῦ καὶ πύλιν ἀπὸ τοῦ μὴ
 δοῦναι περὶ τῆς μάχης· εἴθ' ὡς τὸ ἐκ-
 λατομήν τ' μεγίστην, ἐαυτὴν εἰς ἀνάμνη-
 σιν κοινυλίζει. ἐγὼ δὲ φερίτω, ῥόμα ἔτε-
 ρον ἐπερχόμενον ὁρῶν καὶ καπνοῦμαι τοῖς φλη-
 νάφοις, καὶ καταμαστιγύμενος ἀναμένω τῆς
 λαλίας ἀνάπαυλαι, οἰμώζων καὶ χαίρων ἁπλῶς
 τῷ γάμῳ, καὶ τῷ περὶ τὴν μνησθέντι περὶς με-
 γαλειῶν. ἡ δὲ ἂν ἀφαισθῇται γέννητος· ἐπ' αὐτὴν
 ἐμὸν κεκίνηκα τὸν ἀνὰ θυμὸν. καὶ τί σοι, Φησί,
 πάντ' ἐνδον ἔχει κακῶς; καὶ κατὰ λογὸς ἐνταῦθα
 τῶν ἐπιπλῶν, μέγρι τῆς ληκύνου καὶ τῆς
 ἐττηρύσεως πάντα, ἔφην, ἔχει καλῶς, μόνον
 σιώπα. ὅ δὲ σιώπα τοῦτο εἰς μνήμην λόγων
 ἑτέρων φέρει. Διὰ τί σιώπῳ. μὴ γὰρ οἷον
 ἀπὸ μνησθέντων; καὶ λέγει τὸ τὰς πετρίδας,
 πάτωποις, ὅτι πάτωποις· εἶτα εἰς εἰκαστὸν καὶ
 πειραστὸν ἀναβαίνει περὶ τὸν τειχεαρχίας
 καὶ χρηγίας. ἡ δὲ μνήμη τ' χρηγίων, ὅτι

τοὺς τραγωδοὺς αὐτίκ' παρέπεμψεν· καὶ
 ταῦτα εἰς ῥαβδάσιν τοῖς ποσὶ τοῖς ἐνθάδε
 τραγωδίαν λέγουσιν, καὶ τοῖς ἐνδείξασθαι τοῖς
 καὶ ὅτ' ἔγωγε τὸ γῆμα ἠύξηνται, καὶ τί
 συνεισέτελκεν ἕκαστος. ἐγὼ δὲ δεινότερα πά-
 ρω τῶν ἐν ταῖς τραγωδαῖς κολαζομένων.
 μὴ γὰρ οἶδεν ἢ γυνὴ σῆναί ποί τοι λαλεῖν. οἱ
 ποταμοὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ ταύτης σῶ-
 μα. πάντα γὰρ πρὸς φασίς, λόγων ἀφορμή.
 αἰσθητοὶ μὲν αἰεὶ εἰς ἀρετὴν ἀπέλθω. βραδυ-
 τὴς οἰκετῶν, ἀπάνης, δὲ πορεία. πόρτα μεμπτή,
 ἀμεμπτή, ὁμῶς, αἰθρία ἐπειδὴν δὲ
 πάντα ἀναλώσῃ, ῥύμη * τῆς γλώττης, τὰ ἡμέ-
 τερα, πάλιν τὰ τῶν γειτόνων. καὶ μηδὲν ἐπὶ γρ. δρι
 φάνη), οἷον εἰς διηγεῖται, πλάττουσα καὶ μύτης
 κείνα, μὴ τοὺς θεοὺς ὡς ἐμοὶ γε δοκεῖ. ὃ γὰρ κα-
 θύδει γε· ἀλλὰ καὶ ἡ νύξ, εἰς νυκτερίαν αὐ-
 τῇ πολυάκις ἀναλίσκει). καὶ βιασθεῖσα ποτε
 ὡς ἀδέξια πᾶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπνου, πάν-
 τα αὐτῇ πλὴν τῆς γλώττης κοιμίζεται. ἡ δὲ
 τὸ αὐτῆς ἐργάζεται· καὶ γίνεται μοι χαλεπω-
 τέρα καὶ τῶν ἐμπίδων. ὁρᾶτέ με, ὦ βουλῆ,

12 ΚΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ἔκτετνηκότα μεθ' ἡμέραν κέπτομαι· πικρὸς
 θλάφτερόμαι. μισῶ σιτήα, μισῶ ποτὰ· τὸ
 πᾶσιν ἡδιστον θλάφω τὸ ζῆν. ἔναυλον ἔχω
 πτωχολογίαν. ἐν τῇ ψυχῇ πᾶσι φέρω τὴν ἀνι-
 δίαν. ἀμύνετε μοι πατρὸς θλάς. μετὰδοτε
 μοι τοῦ φαρμάκου. ῥύσασθε με φωνῆς ἀπάν-
 σου. καὶ τί, φησιν, ἀτυχεῖς ἱσχυρόν, δι' ὃ καὶ τελευ-
 τῶν ἀνθρώπων; ποῖαν εἶς καὶ ἀπολώλεκας; τί λελώ-
 τηται σοι τοῦ σώματος; ποῖα συμφορὰς· ἑσθ-
 λότης καὶ ἀληφτεῖς, ὅσα ἀνέχῃς ζῆν, σὺ δὲ δὴ
 τίς ὧν ταῦτα πολυπορευόμενός. τί δέ σοι μέλει
 τῆς ἐμῆς τελευτῆς; πατήρ ἐμός εἰ; ἀλλ' ἀδελ-
 φός ἢ θεῖος; ἀνεψιός δέ; ἀλλὰ κινωτός ἐμπο-
 ρίας ἢ γεωργίας; χεῖρον δὲ τί σαι τοῦ πρᾶξι
 πᾶσι τὴν ἐμὴν τελευτήν; ψηφίσματα δὲ
 κατέστης καλυπτής· εἰ ταῖς ἐπιθυμιαῖς τῶν
 ἀποθανεῖν; ὦ τῆς πᾶσι πρᾶξις! εἰ δὲ ἀπο-
 γινῇ. θανεῖν ἔξοσι ἀνδρῶν πολλῶν λόγων ἐν τῇ πόλει·
 ἀνδρῶν περ, μὴ γὰρ αἰτήσιν ἀντήσων ἢ καὶ; μὴ
 γὰρ γέφανον; ταῦτα δὲ τὰ τῶν ῥητόρων ἡμῶν
 ἴσ. φησὶν· ταῖς καρποῦ μεθῶν τὸν δῆμον. βαρύνομαι τὸ
 ζῆν· ἀπελθεῖν ὅτι θυμῶ. τί μοι φρονήεις· εἰτά μοι

ἐρωτᾷς, τί βούλομαι τελευτᾶν; τί γὰρ
 σε. ὃ δὴ χάρις ὑμῖν, ὦ βουλὴ, δοκᾷ χολᾶν
 καὶ παρὰ φρονεῖν; ὅς ὅτι παρὰ τὸ πρῶτον
 οἰκίας εἰς τὸ βουλόμην ἐπειθεῖς, εὐερί-
 κω τοῖς τῇδε χαλεπατέροις ἢ οἴχοι; ὅτε
 ἀπολώλεχας τὴν οὐσίαν, λέγεις; Τούτῳ γὰρ οἶμαι
 μέγιστον κακόν; πόσοι δὴ μεύσθης γενναίως ἐνη-
 νόχασι, ἀντελπίσθοντες πλοῦτον ἕτερον. καὶ τί μὴ
 παρὰ τοῦτο ἐνδείαν ἐπανορθούμενοι τῇ παρὰ
 τῶν ὀπίσθεν δεινῶν ὀπίκουρά σῶσιν, ἰδοὺ ὅτι μου τὸ
 σῶμα τί μὴ δὲ ψυχὴν, ὦ φίλτατε, βέβλαμεν. Γλα-
 μαι, καὶ παρὰ τὸ βέλτιον ἐζημιώμαί μετὸς τῶν ἐν
 εἰμι ῥημάτων αἰσώτων; μή κεσιν ἀπείρων Πρωτα-
 γόρων βέβλημαι, ἀδολεχίας βεβήπισμαι ὄρεα.
 πολλὴν δέδεξμαι γλωσσελγίαν. κατὰ περ
 πλοῖον θάλασσαν, ὑπεράπεσκέ με τῆς γυναι-
 κὸς ὁ κλύειν. ὅτε εἰμὶ φρενῆρες, ἰλιγία,
 σχεποδνία. ταῦτ' ἔχ' ἱκανὰ παρὰ φάσις εἰς
 θάνατον; εἰ παῖς ἦν μοι τεθνεὺς, ἦν αὖ ἐκ
 τῶν τὰ αὐτὰ πεποιθότων ἢ παρὰ μῆτιν, καὶ
 παῖς ὀπιτηγομείας πέρψουσιν ὑπερχάριον
 αὐτὰν λύπαι. τὸ κακόν δὲ τούτο, παρὰ τὸν μὲν

14 ΚΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

μόνη μοι συμβέβηκεν, καὶ οὐκ ἔτι πρὸς
 πρῶτον δειγμα βλέψοντι, λαβεῖν παραμύ-
 θιον τῆς ψυχῆς. ἔπειτα αἰεὶ στυγέει, πάσας
 ἡδοναῖς ἐναντιούμενον πάσας δὴ μερίαις μα-
 χήμενον, καὶ τὰ ἀπὸ τύχης τερπνὰ στυγα-
 ρήτων καὶ μέλας φρον. Εἰ οὖν δὲ με λυ-
 πούμενον ζῆν, μὴ ζῆν βέλιον. εἰ δὲ παρὶόν-
 τα γένῃ, μέλας γῆναι συμφορώτερον. ἄλλα
 ἄλλοις, ὡς βουλή, δεινὰ νομίζεται. τῷ μὲν
 χρημάτων ἀποβολή, τῷ δὲ φυγὴ πατρί-
 δος τῷ δὲ σώματος νόσος. ἐμοὶ δὲ μακρο-
 λογία. τί οὖν θαυμαστὸν εἰ τοῦτο, ὡς μάλα-
 σα ἀλγυνόμαι, μὴ φέρων, ἀποθανεῖν ἐθέ-
 λω; οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυρος. τοῦτο γὰρ
 ἔστι τὸ δεινόν; Εἰ γὰρ ἐμέθυσεν ἐκὰς θάλασσαν,
 εἰ δὲ ἐκὰς θάλασσαν, ἴσως ἐσθίει. πάντα μοι ταῦ-
 τα τοῦ παρόντος ἐλάττω. πάντα μοι τῆς λα-
 λίας κουφότερα ἢ νείκεα ἀνὴρ γυνῆ καὶ ὑπὸ
 βελτέρων, αὐτὸν χρημα κακόν. ἢ νείκεα απα-
 θᾶσθαι, ὀλεσίοικον. τοῦτο δὲ τὸ δινηκεῖς τῶν
 γ. μοι. λέγων νενίκηκέ με, κατεπάλασέ με, καὶ πρὸς
 τὸ ζῆν ἐπολέμησεν. εἰπέ γάρ μοι πότερον

ΛΑΛΙΑΣ.

15

ἦτον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν, ἢ
πολλάκις ἐπὶς ἰέναι τοῦ θανάτου; τὸ πρῶτον
φύσας αἰ. ἔλαγε τοῖσι τὸ χαλεπώ-
τερον οὐκ ὀλιγάκις πέπονθα· πολλάκις ὤρε-
χίασα, μὲν τὸν Απόλλωνα, βαλλόμενος,
ὥς περ χαλᾶζι, τοῖς ἔθλοισι· πολλάκις ἐλειπο-
ψύχισα, μετὰς ἡρώδου τῶν λήρων ἐκείνων
οἶεσθε τὸ κακὸν ἀνεκτὸν εἶναι; καὶ τοιοῦτον οἷς
ἤδη τι σιωπῶν; οὐκ ἔστιν ἀγασίος αὐλη-
τῆς ἡ γυνή· μάλλον δὲ καὶ περὶ λήλυ-
τε, περὶ γένος λαλίστῃ, κίτῃς, ἀηδᾶ-
ρος, κερκαίτης· τὸ δαδωνάμον ὑπὲρ
βαίῃ χαλκεῖον· ἐκεῖνο μὲν γὰρ
πρὸ βαλάντιος αὐτῆς τῆς

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ.

* Ἰσως τοῖσι δὲ τι λείπει [ὑπὲρ χειρὸς ἢ δὲ γυνή
ὑπὲρ σθένος ἐρωτηθεῖσα, ὀλιγὸν κατατεί-
νῃ τὸ λόγον.] λείπει δὲ ὁπίσθους.

